

Aster
BOEK

Dansen
tussen
wilde
rozen

ROMAN

NECKAR

*Dansen tussen
wilde rozen*

Aster Borg

Uitgeverij Neekar | Noordwijkerhout

ACHTERFLAP

Na de recente breuk met haar man besluit Bo met haar beste vriend Jerome te gaan genieten van een heerlijke vakantie in Zuid-Frankrijk. Zon, strand, zee en mannen, meer hebben ze niet nodig (aldus Jerome).

Toch kan Bo zelfs in het zonnige Saint-Raphaël niet stoppen met piekeren – over haar toekomstige ex-man, over de bloemenzaak die ze met hem runt ... En dan is er nog de echte reden waarom ze naar Saint-Raphaël wilde. Een reden die weinig met zon, zee, strand en mannen te maken heeft en alles met een mysterieuze foto uit haar jeugd.

1

‘Neem de afrit 24. Daarna: volg de A7, richting Lyon.’

‘Hé? Heb ik iets gemist of doet het navigatiesysteem raar? Hoe kan dit?’ Mijn wenkbrauwen schieten de hoogte in. ‘We rijden toch naar het zuiden, richting Lyon?’

‘Wat denk je zelf? Typisch, dat heb je natuurlijk met een vrouw aan het stuur.’ De irritante glimlach om Jerome’s lippen doet me steigeren.

‘Jij bent er toch ook bij, grapjas. Had me dan gewaarschuwd.’

‘Je hebt je waarschijnlijk vergist bij de laatste splitsing. Trouwens, ik ben de bijrijder. Het is de taak van de chauffeur om haar beste vriend veilig naar zijn vakantiebestemming te brengen.’

Met zijn hoofd tussen zijn schouders duikt hij weg wanneer ik hem een klap wil verkopen. Typisch Jerome om zich geen zorgen te maken, ook dat laat hij aan mij over.

‘Ach, hou toch op. Je lag gewoon te slapen. Wat moet ik doen?’ mopper ik.

‘Probeer om te keren.’

‘Omkeren? Dat kan hier toch niet?’ Het zweet breekt me uit. Mijn blik gaat alle kanten op.

‘Rustig, Bo. Niks aan de hand. Neem gewoon verderop de afrit en rijd de snelweg op in de andere richting.’

‘Keer om.’

‘Verdorie, dat ding maakt me nerveus.’

‘Verlaat de snelweg.’

Ik neem de bocht veel te bruusk en Jerome helt overdreven over naar mijn kant bij de afrit. Het felle zonlicht doet me knippen,

ik klap de zonneklep naar beneden.

‘Volg de A7 gedurende 98 km.’

Mijn vingers ontspannen rond het stuur.

‘We zijn terug *en route*, schat,’ lacht Jerome.

‘En dat hebben we niet aan jou te danken, slaapkop.’

‘Je hebt de hele rit nog bijna niks gezegd, geen wonder dat ik in slaap val. Het lijkt wel of ik met een asociale taxichauffeur naar Saint-Raphaël rijd en niet met mijn beste vriendin. Waar is dat vakantiegevoel?’

‘Sorry, ik was mijlenver weg.’

‘Dat heb ik gemerkt. Ik hoop voor jou dat die denkrimpel niet permanent wordt. Geen enkele man zal je nog willen.’

‘Ach, dramaqueen.’ In de achteruitkijkspiegel speur ik naar een ribbel in mijn voorhoofd. Ogenblikkelijk ontspan ik de spieren van mijn gezicht.

‘*That’s me, darling*,’ zingt hij. ‘*Queen J*.’

Ik rol met mijn ogen.

De eerste tonen van het volgende liedje op mijn afspeellijst doen me naar mijn telefoon grijpen. Geen triest nummer over uit elkaar gaan, alsjeblieft. Jerome zegt iets over zijn knorrende maag, ik rommel verder met mijn Spotify-lijsten.

‘Je let toch wel een beetje op de weg, hoop ik? Het zou een verlies zijn voor de mensheid als ik verongeluk,’ zegt Jerome.

‘Ja, natuurlijk.’ Ik kijk weer voor me uit. ‘Ik heb alles onder controle. Wat zei je net over je maag?’

‘Niks, ik wilde gewoon je aandacht. Koekje?’

‘Nee, eet jij die maar op. Straks zeg je weer dat je jezelf te dik vindt en dat de mannen daar op afknappen.’

Het pak Prince koeken verdwijnt als bij toverslag in mijn reistas.

‘Nog een paar uurtjes en we zijn in het paradijs. Eindelijk vakantie. Wij gaan drie weken genieten, schat.’

‘En of? Mijn antwoord klinkt niet echt overtuigend. ‘We hebben het verdiend,’ voeg ik er zo enthousiast mogelijk aan toe.

‘We gaan het ervan nemen, Bo. Het gaat leuk worden, want je gaat met je bff op vakantie. Zon, zee, strand, cocktails en party’s.’ Hij klikt zijn autogordel los en steekt zijn hoofd door het open dak. Zijn bruine haren wapperen in de wind. ‘En mannen,’ roept hij.

‘Gekkerd,’ proest ik. Ik grijp hem vast bij zijn T-shirt. ‘Ga weer zitten. Iedereen staart je aan.’

‘Dat is de bedoeling. Een beetje leven in de brouwerij brengen.’ Hij gaat weer zitten en zwaait naar een auto die ons voorbijrijdt. ‘Zo, ik heb je dan toch heel even aan het lachen gemaakt en je weer naar het land der levenden getransporteerd.’

‘En daarom hou ik zo van je.’

‘Je hebt een moeilijke periode achter de rug, maar die moet je proberen achter je te laten.’

Ik klem mijn kiezen op elkaar, bijna breken mijn nagels wanneer ik te hard in het stuur knijp. Jerome en ik hadden afgesproken om het luchtig te houden en het niet over mijn mislukte relatie te hebben. Nu ik er eindelijk in ben geslaagd om de gedachten aan mijn bijna-ex te verdringen, vindt Jerome het nodig om me alsnog aan hem te herinneren.

Het lijkt helemaal nog niet zo lang geleden dat niet Jerome maar Damien mijn reispartner was. ‘Jij en ik, wij gaan als twee globe-trotters de hele wereld afreizen.’ Hij zei het zo vaak. En dat deden we ook, we reisden naar de meest exotische plaatsen en gingen op dure citytrips. De eerste jaren waren we volkomen gelukkig. Nooit had ik kunnen denken dat onze liefde zou vervagen.

‘De Côte d’Azur zal je goeddoen. Ons allebei,’ zegt Jerome.

‘Ik hoop het.’ Mijn stem schiet de hoogte in.

‘Gaaf het?’ Zijn vingers drukken in mijn bovenbeen. ‘Ik wilde je niet van streek brengen. Wat ben ik toch een oen.’

‘Dat ben je inderdaad,’ beaam ik.

‘Sorry.’

Achter mijn ogen prikken tranen. Ik slik ze weg, wil ze geen kans geven om over mijn wangen te rollen. Misschien is het beter om over mijn mislukking te praten, in plaats van alles op te krompen.

‘Eigenlijk weet ik niet waar en wanneer het precies tussen mij en Damien is misgelopen,’ piep ik.

Vijf jaar geleden leerden we elkaar kennen, we trouwden een jaar later en openden een exclusieve bloemenzaak in Parijs, niet ver van Jardin des Tuileries. De zaken gingen goed. We hielden van elkaar, in alles wat we deden vulden we elkaar aan. We pasten in elkaar als twee helften van hetzelfde hart.

‘Een klassiek geval van uit elkaar groeien. Jullie waren altijd samen, misschien te veel?’

‘We hielden zoveel van elkaar en toch leefden we de laatste maanden niet mét maar naast elkaar. We hebben nooit ruzie gehad en ...’

‘Toch was de liefde ineens op.’ Jerome maakt mijn zin af met de waarheid waarmee ik het nog steeds moeilijk heb.

‘Ja, toen hij me erop wees en we er de eerste keer over praatten, kon ik niet anders dan het toegeven. De liefde tussen ons is weg. En toen we het hadden uitgesproken, leek het plots onoverkomelijk. Alsof we elk aan een andere kant van de Berlijnse muur zaten die ons belette om ooit nog samen te komen.’

‘Berlijnse muur?’ Zijn wenkbrauwen schieten omhoog.

‘Geschiedenis? Was niet je beste vak?’

Hij haalt zijn schouders op en kijkt voor zich uit. ‘Zou hij ...? Denk je dat hij iemand anders heeft?’

Jerome bijt op zijn onderlip als ik hem aankijk, bang om me nog meer uit balans te brengen, maar zijn vraag raakt me totaal niet. ‘Nee, daar ben ik honderd procent zeker van. We deden alles samen, we hebben een drukke zaak en zeker geen tijd om er een affaire op na te houden. We hadden het zelfs te druk om aan onze relatie te werken.’

‘Wat gaan jullie met de zaak doen nu jullie uit elkaar zijn?’

‘Ik weet het niet.’

Er gaat een steek door mijn hart. We houden allebei van wat we hebben opgebouwd. Het is inderdaad een probleem waar we nog lang niet uit zijn. Misschien kunnen we de zaak samen blijven runnen, als partners. Vrienden? Wat mij betreft kan het.

‘We hebben besloten om er niet halsoverkop over te beslissen. Kwestie van achteraf geen spijt hebben. Ik heb mijn vriendin Chloé gevraagd om me tijdens mijn afwezigheid uit de brand te helpen. In de drukke periodes kwam ze ons altijd een handje toesteken. Ze doet het graag en ik weet dat de bloemenzaak bij haar in veilige handen is.’

‘Gelukkig. Daar hoef je je dan geen zorgen over te maken.’

‘Inderdaad.’

‘Fijn,’ lacht hij. ‘Probleem van de baan.’ Bijna krijg ik een klap in mijn gezicht wanneer hij zijn armen spreidt en roept: ‘Saint-Raphaël, we komen eraan!’

Hoewel aan de totstandkoming van deze uitgave de uiterste zorg is besteed, aanvaarden de auteurs en uitgever geen aansprakelijkheid voor eventuele fouten en onvolkomenheden, noch voor de directe of indirecte gevolgen hiervan. Niets uit deze uitgave mag zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever worden openbaar gemaakt of verveelvoudigd, waaronder begrepen het reproduceren door middel van druk, offset, fotokopie of microfilm of in enige digitale, elektronische, optische of andere vorm of (en dit geldt zo nodig in aanvulling op het auteursrecht) het reproduceren (i) ten behoeve van een onderneming, organisatie of instelling of (ii) voor eigen oefening, studie of gebruik welk(e) niet strikt privé van aard is.

Eerste uitgave, oktober 2022

© 2022 Aster Borg

Auteur: Aster Borg

Redactie: Yfke van Vuurden

Grafische vormgeving: Uitgeverij Neckar

Cover: Uitgeverij Neckar, Shutterstock Galyna_P/Laifalight

Uitgeverij: Neckar

ISBN: 9789493192614

www.uitgeverijneckar.nl